Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 23. septembra 2020 *

„Znamka Evropske unije – Postopek z ugovorom – Prijava besedne znamke Evropske unije MUSIKISS – Prejšnje besedne in figurativne znamke Združenega kraljestva KISS – Sporazum o izstopu Združenega kraljestva iz Unije in Euratoma – Prehodno obdobje – Odločba odbora za pritožbe o predaji zadeve oddelku za ugovore – Dopustnost – Relativni razlog za zavrnitev – Verjetnost zmede – Člen 8(1)(b) Uredbe (ES) št. 207/2009 (postal člen 8(1)(b) Uredbe (EU) 2017/1001)“

V zadevi T-421/18,

Bauer Radio Ltd s sedežem v Peterboroughu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopa G. Messenger, barrister,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopajo S. Bonne, H. O’Neill in V. Ruzek, agenti,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenient pred Splošnim sodiščem, je

Simon Weinstein, stanujoč na Dunaju (Avstrija), ki ga zastopata M.-R. Petsche in M. Grötschl, odvetnika,

zaradi tožbe zoper odločbo prvega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 14. marca 2018 (zadeva R 510/2017-1) v zvezi s postopkom z ugovorom med družbo Bauer Radio in S. Weinsteinom,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, L. Madise, sodnik, in R. Frendo (poročevalka), sodnica,

sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 10. julija 2018,

na podlagi ugovora nedopustnosti, ki ga je EUIPO vložil z aktom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 10. oktobra 2018,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenient v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 10. oktobra 2018,

na podlagi sklepa, da se odločanje o ugovoru pridrži za končno odločbo, z dne 12. februarja 2019,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 24. aprila 2019,

na podlagi spremembe sestave senatov Splošnega sodišča,

na podlagi obravnave z dne 16. januarja 2020,

na podlagi sklepa z dne 25. februarja 2020 o ponovnem odprtju ustnega dela postopka,

na podlagi pisnih vprašanj, ki jih je Splošno sodišče naslovilo na stranke, in odgovorov teh strank na ta vprašanja, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženih 13., 16. in 19. marca 2020,

izreka naslednjo

Sodbo [1]

Dejansko stanje

1 Intervenient, Simon Weinstein, je 15. novembra 2013 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) vložil zahtevo za registracijo znamke Evropske unije na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)).

2 Znamka, za katero se je zahtevala registracija, je besedni znak MUSIKISS.

3 Storitve, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razrede 35, 41 in 45 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in za vsak razred ustrezajo tem opisom:

– razred 35: „Oglaševanje (tudi na spletu), zlasti oglasi (za tretje osebe); posredovanje osebja in delovnih mest, zlasti v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe; storitve maloprodaje ali veleprodaje (tudi na spletu) proizvodov in storitev na področju glasbe“;

– razred 41: „Organiziranje, vodenje in nudenje zabavnih prireditev; rezervacije prireditev; predstavitev glasbe, petja, kratkih filmov, radijskih in televizijskih programov ter kulturnih oddaj; rezervacije in predprodaja vstopnic za prireditve; kompilacija, zbiranje, upravljanje in nudenje podatkov v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe (tudi z bazami podatkov, dostopnimi na spletu in aplikacijami)“;

– razred 45: „Socialne storitve, in sicer posredovanje interesnih skupnosti in znanja prek socialnih omrežij“.

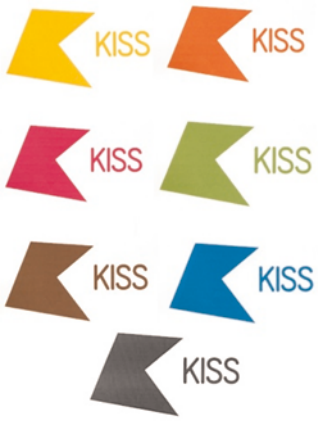
4 Prijava znamke je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 2014/036 z dne 24. februarja 2014.

1 Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

5 Tožeča stranka, družba Bauer Radio Ltd, je 23. maja 2014 na podlagi člena 41 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 46 Uredbe 2017/1001) vložila ugovor zoper registracijo prijavljene znamke za zgoraj v točki 3 navedene storitve.

6 Ugovor je temeljil na teh prejšnjih znamkah:

– nizu sedmih figurativnih znamk Združenega kraljestva, prijavljenih 24. avgusta 2006 in registriranih 17. oktobra 2008 pod številko 2430834, ki označujejo zlasti storitve „oddajanj[a]; radijsk[ega] oddajanj[a]; radijsk[ega] oddajanj[a] in prenos[a] radijskih oddaj“ iz razreda 38 ter storitve „organiziranj[a], vodenj[a] in produkcije predstav, dogodkov, razstav in zabav; organizacij[a] kulturnih in razvedrilnih prireditev; radijsk[ega] razvedril[a]“ iz razreda 41, za katere je odbor za pritožbe ugotovil resno in dejansko uporabo:

– besedni znamki Združenega kraljestva KISS, prijavljeni 17. septembra 2013 in registrirani 28. februarja 2014 pod številko 3022390, ki označuje zlasti proizvode in storitve iz razredov 9 in 41, ki za vsakega od teh razredov ustrezajo temu opisu:

  – razred 9: „Naložljive aplikacije programske opreme; naložljive aplikacije programske opreme za mobilne naprave; naložljive aplikacije programske opreme za telefone in tablične računalnike; programska oprema, namenjena uporabi kot vmesnik za aplikacijsko programiranje (API)“;

  – razred 41: „Nudenje aplikacij programske opreme prek spletnega mesta; razvedrilne storitve, nudene prek spletnega mesta; storitve radijskega razvedrila, nudene prek spletnega mesta; tekmovanja, nudena prek spletnega mesta; nudenje informacij o športnih, kulturnih in razvedrilnih dejavnostih, dostopnih z aplikacijami programske opreme; nudenje glasbe in glasbenega razvedrila, dostopnih z aplikacijami programske opreme; nudenje radijskih oddaj, dostopnih z aplikacijami programske opreme; storitve radijskega razvedrila, dostopnega z aplikacijami programske opreme; organiziranje tekmovanj, dostopnih z aplikacijami programske opreme“.

7 V utemeljitev ugovora so bili navedeni razlogi iz člena 8(1)(b) in člena 8(5) Uredbe št. 207/2009 (postala člen 8(1)(b) in člen 8(5) Uredbe 2017/1001).

8 Tožeča stranka je uveljavljala razlikovalni učinek in ugled prejšnjih znamk v Združenem kraljestvu za vse proizvode in storitve, ki jih zajemajo te znamke, ter trdila, da bi se z uporabo prijavljene znamke nepošteno izkoriščala in oškodovala navedeni učinek in ugled.

9 Oddelek za ugovore je z odločbo z dne 17. januarja 2017 delno ugodil ugovoru na podlagi člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 in zavrnil zahtevo za registracijo za te storitve:

– razred 35: „[S]toritve maloprodaje ali veleprodaje (tudi na spletu) proizvodov in storitev na področju glasbe“;

– razred 41: „Organiziranje, vodenje in nudenje zabavnih prireditev; rezervacije prireditev; predstavitev glasbe, petja, kratkih filmov, radijskih in televizijskih programov ter kulturnih oddaj; rezervacije in predprodaja vstopnic za prireditve; kompilacija, zbiranje, upravljanje in nudenje podatkov v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe (tudi z bazami podatkov, dostopnimi na spletu in aplikacijami)“;

– razred 45: „Socialne storitve, in sicer posredovanje interesnih skupnosti in znanja prek socialnih omrežij“.

10 Ugovor je bil zavrnjen in zahteva za registracijo je bila odobrena za storitve „[o]glaševanje (tudi na spletu), zlasti oglasi (za tretje osebe); posredovanje osebja in delovnih mest, zlasti v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe“ iz razreda 35.

11 Intervenient je 14. marca 2017 pri EUIPO na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 (postali členi od 66 do 71 Uredbe št. 2017/1001) vložil pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore.

12 Tožeča stranka je 18. julija 2017 na podlagi člena 8(3) Uredbe Komisije (ES) št. 216/96 z dne 5. februarja 1996 o poslovniku odborov za pritožbe pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (blagovne znamke in modeli) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 221) vložila podredno pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore.

13 Prvi odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 14. marca 2018 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) razveljavil odločbo oddelka za ugovore in mu zadevo predal „v odločanje na podlagi člena 8(1)(b) in člena 8(5) Uredbe št. 207/2009“.

14 Odbor za pritožbe je v zvezi z uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 ugotovil, da se nekatere storitve iz zahteve za registracijo razlikujejo od storitev, ki jih zajema prejšnja besedna znamka, in da zato za te storitve ne more obstajati verjetnost zmede. Odločba oddelka za ugovore je bila torej razveljavljena v delu, v katerem so bile te storitve štete za podobne. Storitve, na katere se nanaša prijavljena znamka in za katere je bila navedena odločba razveljavljena, so bile:

– razred 35: „[S]toritve maloprodaje ali veleprodaje (tudi na spletu) proizvodov in storitev na področju glasbe“;

– razred 45: „Socialne storitve, in sicer posredovanje interesnih skupnosti in znanja prek socialnih omrežij“.

15 Odbor za pritožbe je poleg tega ugotovil, da se storitve „[o]glaševanje (tudi na spletu), zlasti oglasi (za tretje osebe); posredovanje osebja in delovnih mest, zlasti v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe“ iz razreda 35, na katere se nanaša prijavljena znamka, razlikujejo od storitev, zajetih s prejšnjimi znamkami. Zato je bila podredna pritožba tožeče stranke zavrnjena glede vprašanja podobnosti zadevnih storitev.

16 V zvezi s „storitvami maloprodaje ali veleprodaje (tudi na spletu) proizvodov in storitev na področju glasbe“, na katere se nanaša prijavljena znamka in ki spadajo v razred 35, je odbor za pritožbe v točki 51 izpodbijane odločbe ugotovil, da obstaja majhna podobnost s storitvami tožeče stranke iz razreda 41, ki jih zajema prejšnja besedna znamka.

17 Za storitve „Organiziranj[a], vodenj[a] in nudenj[a] zabavnih prireditev; rezervacij[] prireditev; predstavitev glasbe, petja, kratkih filmov, radijskih in televizijskih programov ter kulturnih oddaj; rezervacij[] in predprodaj[e] vstopnic za prireditve; kompilacij[e], zbiranj[a], upravljanj[a] in nudenj[a] podatkov v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe (tudi z bazami podatkov, dostopnimi na spletu in aplikacijami)“, na katere se nanaša prijavljena znamka in ki spadajo v razred 41, je odbor za pritožbe ugotovil, da so enake ali zelo podobne storitvam iz razreda 41, ki so zajete s prejšnjo besedno znamko.

18 Odbor za pritožbe je prav tako ugotovil, da so storitve „kompilacij[e], zbiranj[a], upravljanj[a] in nudenj[a] podatkov v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe (tudi z bazami podatkov, dostopnimi na spletu in aplikacijami)“, na katere se nanaša prijavljena znamka, podobne storitvam iz razreda 41, ki so zajete s prejšnjimi figurativnimi znamkami kot nizom in za katere je bila dokazana resna in dejanska uporaba.

19 Za storitve „[o]rganiziranj[a], vodenj[a] in nudenj[a] zabavnih prireditev; rezervacij[] prireditev; predstavitev glasbe, petja, kratkih filmov, radijskih in televizijskih programov ter kulturnih oddaj; rezervacij[] in predprodaj[e] vstopnic za prireditve“ iz razreda 41, na katere se nanaša prijavljena znamka, je odbor za pritožbe ugotovil, da so enake storitvam iz razreda 41, ki so zajete z nizom prejšnjih figurativnih znamk, za katere je bila dokazana resna in dejanska uporaba.

20 V zvezi z verjetnostjo zmede je odbor za pritožbe ugotovil, da je stopnja vizualne in fonetične podobnosti med zadevnimi znaki nizka in da do verjetnosti zmede ne more priti niti pri storitvah, za katere je bilo ugotovljeno, da so enake ali podobne, če prejšnje znamke ne bi imele ugleda. Zato je odločbo oddelka za ugovore razveljavil v delu, v katerem je ta ugotovil, da taka verjetnost pri dojemanju upoštevne javnosti obstaja za enake ali podobne storitve, ne glede na zatrjevani ugled, ki bi ga lahko imele navedene znamke.

21 Glede na te ugotovitve je odbor za pritožbe presodil, da mora oddelek za ugovore opraviti celovito in temeljito presojo verjetnosti zmede v skladu s členom 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 ob upoštevanju zahteve po upoštevanju ugleda prejšnjih znamk glede na vse dokaze, ki so mu bili predloženi na podlagi člena 8(5) Uredbe št. 207/2009.

22 V zvezi z nizom prejšnjih figurativnih znamk je odbor za pritožbe v točkah 81 in 82 izpodbijane odločbe ugotovil, da je „stopnja podobnosti med [temi znamkami] in prijavljeno znamko še nižja“, in uporabil podobno obrazložitev.

23 Poleg tega je po mnenju odbora za pritožbe oddelek za ugovore storil napako s tem, da je ugotovil, da javnosti, na katere se nanašajo storitve, za katere je presodil, da si v zahtevi za registracijo in specifikacijah prejšnjih znamk niso podobne, niso enake. Zato je odločbo navedenega oddelka razveljavil v delu, v katerem se nanaša na člen 8(5) Uredbe št. 207/2009.

24 Nazadnje je odbor za pritožbe v točki 114 izpodbijane odločbe pojasnil, da se je, „[k]er je bila zadeva predana oddelku za ugovore in končna odločba še ni bila izdana, […] zoper to odločbo mogoče pritožiti skupaj s pritožbo zoper odločbo, s katero bo dokončno odločeno o ugovoru“.

Predlogi strank

25 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi;

– EUIPO in intervenientu naloži plačilo stroškov.

26 EUIPO v ugovoru nedopustnosti Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo razglasi za nedopustno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

27 EUIPO v odgovoru na tožbo Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

28 Intervenient Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo razglasi za nedopustno;

– podredno, tožbo vsebinsko zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Uvodne ugotovitve

29 Intervenient je na obravnavi 16. januarja 2020 navedel, da bi bilo treba ugovor zoper registracijo znamke Evropske unije MUSIKISS, ker temelji na prejšnjih znamkah Združenega kraljestva, v primeru izstopa Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije brez sporazuma zavrniti, ker naj te ne bi bile več upravičene do istega varstva in ker naj bi zato tožba, vložena pri Splošnem sodišču, izgubila svoj predmet.

30 Splošno sodišče je po izstopu Združenega kraljestva iz Unije z ukrepi procesnega vodstva, sprejetimi v skladu s členom 89 Poslovnika, stranke pozvalo, naj predložijo stališča glede uporabe člena 127 Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL 2020, L 29, str. 7, v nadaljevanju: Sporazum o izstopu) ter glede sodb z dne 29. novembra 2018, Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO (C-340/17 P, neobjavljena, EU:C:2018:965), in z dne 30. januarja 2020, Grupo Textil Brownie/EUIPO – The Guide Association (BROWNIE) (T-598/18, EU:T:2020:22).

31 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sporazum o izstopu, ki določa podrobnosti izstopa Združenega kraljestva iz Unije, 1. februarja 2020 začel veljati. Ta sporazum določa prehodno obdobje od 1. februarja do 31. decembra 2020, ki se lahko enkrat podaljša za največ od enega do dveh let (v nadaljevanju: prehodno obdobje).

32 Člen 127 Sporazuma o izstopu določa, da se, če ni določeno drugače, pravo Unije v prehodnem obdobju še naprej uporablja na ozemlju Združenega kraljestva.

33 Kot priznavajo stranke v pisnih odgovorih na ukrepe procesnega vodstva, iz tega izhaja, da se Uredba 2017/1001 ob neobstoju drugačnih določb v Sporazumu o izstopu še naprej uporablja za znamke Združenega kraljestva in da so zato prejšnje znamke, ki jih je tožeča stranka registrirala v tej državi, do konca prehodnega obdobja še naprej upravičene do enakega varstva, kot bi ga imele, če Združeno kraljestvo ne bi izstopilo iz Unije.

34 To ugotovitev potrjuje dejstvo, da je treba obstoj relativnega razloga za ugovor presojati glede na položaj ob vložitvi zahteve za registracijo znamke Evropske unije, zoper katero je ugovor vložen (sodba z dne 30. januarja 2020, BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, točka 19).

35 Okoliščina, da bi prejšnja znamka lahko izgubila status znamke, ki je registrirana v državi članici, v trenutku, ki je poznejši od vložitve zahteve za registracijo znamke Evropske unije, med drugim po morebitnem izstopu zadevne države članice iz Evropske unije, načeloma ni upoštevna za izid ugovora (sodba z dne 30. januarja 2020, BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, točka 19).

36 Iz tega izhaja, da v obravnavani zadevi izstop Združenega kraljestva iz Unije na dan izdaje te sodbe ne vpliva na varstvo, do katerega so upravičene prejšnje znamke kot znamke Evropske unije. Te znamke so zato še vedno lahko podlaga za ugovor zoper registracijo prijavljene znamke.

37 Glede vprašanja, ki ga je intervenient na obravnavi postavil v zvezi s pravnim interesom tožeče stranke po izstopu Združenega kraljestva iz Unije, je treba opozoriti, da sta v skladu z ustaljeno sodno prakso pogoja za pravni interes, da ima lahko že razglasitev ničnosti izpodbijanega akta pravne posledice in da lahko rezultat pravnega sredstva stranki, ki ga je vložila, prinese korist (glej sodbo z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 55 in navedena sodna praksa). V obravnavanem primeru so prejšnje znamke Združenega kraljestva *a fortiori* ob upoštevanju Sporazuma o izstopu še naprej upravičene do enakega varstva do konca prehodnega obdobja. Navedeni izstop zato ne posega v pravne učinke izpodbijane odločbe v razmerju do tožeče stranke, tako da ta ohranja svoj interes, da predlaga njeno razveljavitev.

38 Iz tega izhaja, da kljub izstopu Združenega kraljestva iz Unije obravnavana zadeva ohranja svoj predmet.

Dopustnost tožbe

39 EUIPO in intervenient navajata ugovora nedopustnosti, od katerih se prvi nanaša na člen 66(2) Uredbe 2017/1001 in splošno načelo upravnega prava, v skladu s katerim so lahko predmet pritožbe le odločbe, ki izražajo končno stališče uprave, drugi pa na člen 72(4) navedene uredbe, v skladu s katerim lahko „[t]ožbo […] vloži vsaka stranka v postopku, prizadeta z odločitvijo odbora za pritožbe“.

Ugovor nedopustnosti, ki se nanaša na člen 66(2) Uredbe 2017/1001 in splošno načelo upravnega prava, v skladu s katerim so lahko predmet pritožbe le odločbe, ki izražajo končno stališče uprave

40 EUIPO trdi, da se je v skladu s členom 66(2) Uredbe 2017/1001 zoper odločbo, s katero se ne konča postopek glede ene od strank, mogoče pritožiti le v pritožbi zoper končno odločbo, razen če odločba dopušča ločeno pritožbo.

41 EUIPO in intervenient menita, da se z izpodbijano odločbo ni končal postopek glede tožeče stranke in da zato ni izraz končnega stališča EUIPO glede prijavljene znamke. EUIPO meni, da je treba člen 66(2) Uredbe 2017/1001, čeprav se sam po sebi ne nanaša na tožbe pred Splošnim sodiščem, šteti za izraz splošnega načela upravnega prava Unije, na podlagi katerega upravni akt ne more biti predmet nadzora, če ne pomeni izraza končnega stališča, ki ga sprejme upravni organ Unije.

42 EUIPO in intervenient trdita, da je bil oddelek za ugovore z izpodbijano odločbo postavljen v položaj, v katerem mora oceniti ugled prejšnjih znamk in na tej podlagi ugotoviti verjetnost zmede glede nasprotujočih si znamk, tako da bo tožeča stranka po potrebi najprej imela možnost izpodbijati novo odločbo navedenega oddelka pred odborom za pritožbe in nato pred Splošnim sodiščem vložiti tožbo zoper odločbo tega odbora.

43 V zvezi s tem je treba ugotoviti, kot priznava EUIPO, da se člen 66(2) Uredbe 2017/1001 ne nanaša na postopke pred Splošnim sodiščem, temveč na pritožbe, vložene pred odbori za pritožbe pri EUIPO zoper odločbe njegovih prvostopenjskih organov. Na tožbe pred Splošnim sodiščem zoper odločbe navedenih odborov pa se nanaša člen 72 navedene uredbe. Zato v nasprotju s trditvami EUIPO dopustnosti tožb, vloženih zoper odločbe odborov za pritožbe pred Splošnim sodiščem, ni mogoče preučiti z vidika člena 66(2) te uredbe (sodba z dne 16. aprila 2018, Polski Koncern Naftowy Orlen/EUIPO (Oblika bencinskega servisa), od T-339/15 do T-343/15, neobjavljena, EU:T:2018:192, točka 28).

44 V zvezi s trditvijo EUIPO in intervenienta, ki se nanaša na splošno načelo upravnega prava Unije, v skladu s katerim upravni akt ne more biti predmet nadzora, če ne pomeni izraza končnega stališča, ki ga sprejme upravni organ Unije, je treba najprej navesti, da sodišče Unije takega splošnega pravnega načela ni priznalo. Tožba zoper pripravljalni akt sicer ni dopustna, ker ni vložena zoper akt, ki pomeni končno stališče uprave, sprejeto na koncu postopka, je pa sodišče Unije že priznalo dopustnost tožbe zoper akte, s katerimi ni določeno končno stališče uprave, vendar njihov pomen za naslovnika upravičuje, da se ne štejejo zgolj za pripravljalne akte. Poleg tega ni bilo nikoli presojeno, da je odločba odbora za pritožbe pripravljalni akt, čeprav se z njo po razveljavitvi odločbe oddelka za ugovore zadeva preda v preizkus tega oddelka. Člen 72 Uredbe 2017/1001 namreč s tem, da določa, da se lahko „[p]roti odločbam odborov za pritožbe glede pritožb […] vloži tožba pred Splošnim sodiščem“, ne razlikuje med temi odločbami glede na to, ali pomenijo končno stališče organov EUIPO.

45 Vsekakor člen 71(2) Uredbe 2017/1001 določa, da če odbor za pritožbe preda primer v nadaljnjo obravnavo oddelku, ki je izdal odločbo, zoper katero je bila vložena pritožba, je ta oddelek vezan na izrek in razloge za odločitev navedenega odbora, če so dejstva enaka (sodba z dne 16. aprila 2018, Oblika bencinskega servisa, od T-339/15 do T-343/15, neobjavljena, EU:T:2018:192, točka 31). Iz tega izhaja, da v obravnavanem primeru ugotovitve in obrazložitev izpodbijane odločbe v zvezi s podobnostjo med proizvodi in storitvami, podobnostjo znakov ter verjetnostjo zmede ob neobstoju zatrjevanega ugleda prejšnjih znamk pomenijo končno stališče tega odbora o teh vidikih spora, ki zavezuje oddelek za ugovore, ki mora zdaj vprašanje ugleda preučiti na podlagi člena 8(1)(b) in člena 8(5) Uredbe št. 207/2009. Zato mora tožeča stranka imeti možnost izpodbijati dokončne ugotovitve tega odbora, ne da bi morala čakati na nadaljevanje postopka pred navedenim oddelkom ter nato vložiti pritožbo pred istim odborom in po potrebi pozneje tožbo pred Splošnim sodiščem zoper novo odločbo. Iz tega izhaja, da z domnevnim splošnim načelom prava Unije, na katero se sklicuje EUIPO, v skladu s katerim so lahko predmet tožbe le odločbe, ki izražajo končno stališče uprave, nikakor ni mogoče utemeljiti nedopustnosti obravnavane tožbe.

46 Iz tega izhaja, da prvega ugovora nedopustnosti ni mogoče sprejeti.

Ugovor nedopustnosti, ki se nanaša na člen 72(4) Uredbe 2017/1001

47 EUIPO in intervenient trdita, da tožeča stranka nima pravnega interesa za izpodbijanje izpodbijane odločbe, ker naj bi ji ta omogočala, da bi bilo njenemu ugovoru na koncu ugodeno v zvezi z vsemi zadevnimi storitvami, vključno s tistimi, za katere je bilo presojeno, da so različne, saj je odbor za pritožbe ugotovil, da bi lahko obstajala verjetnost zmede v primeru ugleda prejšnjih znamk, to je ugleda, ki ga bo moral preučiti oddelek za ugovore, da bo izdana dokončna odločba na podlagi člena 8(1)(b) in člena 8(5) Uredbe št. 207/2009. Trdita, da s tega vidika ni mogoče šteti, da z izpodbijano odločbo ni bilo ugodeno predlogom tožeče stranke, tako da naj ločena tožba zoper izpodbijano odločbo ne bi bila dopustna v smislu člena 72(4) Uredbe 2017/1001, ki določa, da lahko tožbo vloži vsaka stranka v postopku, prizadeta z odločitvijo odbora za pritožbe.

48 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu s sodno prakso šteti, da stranka v postopku z ugovorom ni bila prizadeta z odločitvijo odbora za pritožbe, če je bilo s to odločitvijo ugodeno predlogu te stranke na podlagi enega od razlogov za zavrnitev registracije ali za ugotovitev ničnosti

znamke ali, splošneje, le dela argumentacije, ki jo je navedla ta stranka, čeprav v tej odločitvi niso bili preizkušeni drugi razlogi ali argumenti te stranke ali pa so bili zavrnjeni (glej sodbo z dne 25. septembra 2015, Copernicus-Trademarks/UUNT – Bolloré (BLUECO), T-684/13, EU:T:2015:699, točka 28 in navedena sodna praksa).

49 Iz točke 110 izpodbijane odločbe pa je razvidno, da je odbor za pritožbe zavrnil podredno pritožbo tožeče stranke, s katero je ta izpodbijala presojo iz odločbe oddelka za ugovore, v skladu s katero se storitve „[o]glaševanje (tudi na spletu), zlasti oglasi (za tretje osebe); posredovanje osebja in delovnih mest, zlasti v zvezi z glasbo ali za ljubitelje glasbe“ iz razreda 35, na katere se nanaša prijavljena znamka, razlikujejo od storitev, zajetih s prejšnjimi znamkami. Navedeni odbor je nato na eni strani ugodil pritožbi intervenienta v delu, v katerem je predlagal razveljavitev odločbe tega oddelka, in na drugi strani zavrnil podredno pritožbo tožeče stranke glede vprašanja podobnosti storitev. Tožeča stranka torej s svojimi predlogi pred tem odborom ni uspela. Poleg tega je treba opozoriti, da je bilo z odločbo navedenega oddelka, ki jo je isti odbor razveljavil, delno ugodeno predlogom tožeče stranke, saj je bilo ugodeno njenemu ugovoru zoper registracijo prijavljene znamke za vse storitve iz razredov 41 in 45 ter za nekatere storitve iz razreda 35, in sicer za „storitve maloprodaje ali veleprodaje (tudi na spletu) proizvodov in storitev na področju glasbe“.

50 Prav tako je treba ugotoviti, da odbor za pritožbe ni ugodil predlogom tožeče stranke v zvezi z več točkami.

51 Na prvem mestu je odbor za pritožbe zavrnil trditve tožeče stranke o podobnosti storitev, pri čemer je ugotovil, da se nekatere storitve iz razredov 35 in 45, na katere se nanaša prijavljena znamka, razlikujejo od storitev, zajetih s prejšnjimi znamkami (glej točki 14 in 15 zgoraj).

52 Na drugem mestu je odbor za pritožbe ponovno nasprotno od tega, kar je pred njim trdila tožeča stranka, menil, da je pri vseh storitvah, za katere je bilo ugotovljeno, da so enake ali podobne, stopnja podobnosti med znaki nizka, tako da ob neobstoju ugleda prejšnjih znamk do verjetnosti zmede ne more priti (glej točko 20 zgoraj). V teh okoliščinah je bila v skladu z izpodbijano odločbo pravica tožeče stranke do ugovarjanja registraciji prijavljene znamke v celoti odvisna od ugleda prejšnjih znamk, tako da ni mogoče sprejeti, da je bilo z izpodbijano odločbo ugodeno predlogom tožeče stranke, in to še toliko manj, ker se lahko izkaže, da je dokazno breme glede ugleda, ki ga nosi tožeča stranka, težko izpolniti.

53 Iz tega izhaja da tega drugega ugovora nedopustnosti ni mogoče sprejeti.

54 Ugovora nedopustnosti, ki sta jih navedla EUIPO in intervenient, je treba zato zavrniti.

[…]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Bauer Radio Ltd se naloži plačilo stroškov.

Gervasoni Madise Frendo

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 23. septembra 2020.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik